

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Рев- 444/03.
Бањалука, 28.03.2005. године**

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Гојковић Стаке, као председника вијећа, Лукић Драгослава, Бајић Петра, Савић Стевана и Томић Биљане, као чланова вијећа, у правној ствари тужилаца М. С. и М. Г., обадвоје настањених у С., које заступа пуномоћник Д. М., адвокат, против тужене Р.С. М. О., коју заступа В.Ј.П. Р.С.-О. Б. Л., а В.П. заступа С. Д., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца против пресуде Окружног суда у Б.Л.број Гж- 901/01 од 10.04.2003 године, на сједници вијећа одржаној 28.03.2005 године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Г. број П-950/99 од 06.12.2000 године одбијени су тужиоци с тужбеним захтјевом за накнаду материјалне штете у износу од 9.000,00 КМ за трошкове сахране и одржавања гробља и нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због смрти блиског лица и то првотужиља М. С. у износу од 20.000,00 КМ, а друготужиља М. Г. у износу од 30.000,00 КМ, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Б. Л. број Гж-901/01 од 10.04.2003 године жалба тужилаца је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Тужиоци су против другостепене пресуде изјавили ревизију «из свих разлога прописаних одредбом члана 385. ЗПП» с приједлогом да се обје нижестепене пресуде укину и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Одговор на ревизију није поднесен.

Републички јавни тужилац се није изјаснио о ревизији у смислу члана 390. став 3. ранијег Закона о парничном поступку (“Службени лист СФРЈ”, бр. 4/77 до 35/91 и “Службени гласник РС”, бр.17/93 до 32/94, у даем тексту: ранији ЗПП).

Ревизија није основана.

Тужбом се тражи накнада нематеријалне и материјалне штете због смрти блиског лица.

Првостепени суд је утврдио да је М. З., син првотужиље и брат друготужиоца погинуо као возач борбеног возила 02.05.1995 године на каналу С. у З. С., као припадник С. В. К.. Пошто је претходник тужилаца погинуо на територији Р. Х., тај суд је закључио да нису остварени услови из одредаба чланова 173. и 174. Закона о облигационим односима (“Службени лист СФРЈ”, бр. 29/78, 39/85 и 57/89 и “Службени гласник РС”, бр.17/93 и 3/96, у даљем тексту: ЗОО) да се тужиоцима досуди захтјевана накнада штете, због његове смрти, па је тужбени захтјев одбио указујући да се «у овој правној ствари ради о промашеној пасивној легитимацији јер погинули у моменту штетног догађаја није био припадник ВРС нити је по наређењу ВРС био упућен на борбени задатак у коме је погинуо». Према становишту тог суда «склапање војних савеза о заједничкој одбрани не може бити довољан моменат да би друга страна потписник савеза преузела одговорност за штете проистекле из активности друге стране».

Становиште првостепеног суда прихватио је и другостепени суд, указавши поред осталог и на то да «погибија блиског сродника тужитеља није у адекватној узрочној вези са опасном дјелатношћу тужене нити потиче од опасне ствари чији је ималац тужена».

Схватања нижестепених судова су и по оцјени овог суда правилна.

Током поступка било је неспорно да правни претходник тужилаца није био припадник В.Р.К., него В. Р. С. К. и да је погинуо на каналу С. у З. С., Р. Х., у борбеним дејствима која је изводила В. Р. С. К., без садејства са В. Р. С. Није према томе постојала узрочна веза између штете коју су претрпјели тужиоци и опасне дјелатности којом се бави тужена, па се, самим тим, нису

остварили ни услови из чланова 173. и 174. ЗОО да им се досуди накнада штете. Како произилази из напријед изложеног, тужена није пасивно легитимисана у овом спору.

Нису основани ревизиони наводи да се другостепени суд «није уопште освртао на наводе жалбе нити их је образложио са аспекта своје одлуке о одбијању жалбе». На све битне разлоге жалбе, тај суд је дао задовољавајуће одговоре. Декларација и војни споразум, на које се позива ревизија, акти су политичке природе (како то признају и ревиденти) и њима није успостављена одговорност В. Р. С., односно Р. С. за овакве штете. Према стању у списима, у оружаном акцији од 02.05.1995 године у којој је смртно страдао претходник тужилаца, није постојала јединствена команда за јединице В. Р. С. и В. Р. С. К.

Околност да је «првотужитељица остварила права по основу Закона о правима бораца... те да и данас прима инвалиднину на подручју Општине Г., како се тврди у ревизији, без утицаја је, с обзиром на напријед речено, на пресуђење у овом спору.

Побијана пресуда нема према томе недостатака на које се указује у ревизији и на које овај суд пази по службеној дужности. Због тога је, у смислу одредаба члана 456. став 1. важећег Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 58/03 и 85/03) у вези са чланом 393. ранијег ЗПП, ревизија тужилаца одбијена као неоснована.

Предсједник вијећа,
Стака Гојковић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарне
Братић Душанка